

Θ.Π. Ζαφειρίου: «Λείπει»

Charitini Malissoba Δημοσιεύτηκε 13 Απριλίου 2021

Μια λέξη: *λείπει*. Μονολεκτικός και ταυτόχρονα απόλυτα περιεκτικός ο τίτλος του βιβλίου. Ένας τίτλος που επιβεβαιώνεται όχι μόνο όταν τελειώσει κάποιος την ανάγνωση του συνόλου των ποιημάτων που περιέχει, αλλά και σε κάθε στίχο.

Η απώλεια. Μια συνθήκη που μπορεί να συμβεί απρόοπτα, αλλά και να έρθει ύστερα από ένα μεγάλο και οδυνηρό ταξίδι, όπως στην περίπτωση του συγγραφέα. Μια απώλεια τόσο σημαντική, ώστε να αποτελέσει αφορμή για να καταθέσει μια ολόκληρη ποιητική συλλογή στη μνήμη της.

Λείπει. Πότε μας λείπει ένας άνθρωπος; Όταν η κοινή μας πλεύση είχε ουσία, όταν το εγώ ήταν άρρηκτα συνδεδεμένο με το εσύ. Η αγάπη, ο θαυμασμός, η στήριξη στη σύζυγο και συνοδοιπόρο ζωής γίνονται στίχοι που η χαρισματική πένα του Θεόδωρου Π. Ζαφειρίου τα μετουσιώνει σε: ωδή στη σύντροφο ζωής· ωδή στη συνύπαρξη· ωδή στην αγάπη και στην ουσιαστική συμπαράσταση στις δύσκολες στιγμές· ωδή στο να κρατάς το χέρι της/του συντρόφου σου μέχρι το ύστατο χαίρε.

Εβδομήντα δυο ποιήματα ανατρέχουν τα 66, μόλις, χρόνια της εκλιπούσης συζύγου του ποιητή, στην οποία και αποτίει φόρο τιμής με το βιβλίο του. Ένα βιβλίο από την αρχή ως το τέλος αφιερωμένο σ' εκείνη, με άξονα την πορεία της ασθένειάς της και των συναισθημάτων που ανασύρει στον ποιητή και που κοινοποιούνται μέσω μιας εξαιρετικής ποιητικής γραφής. Αναδρομή από τα πρώτα χρόνια της γνωριμίας τους μέχρι το ύστατο χαίρε, γνωπὸ στη μνήμη και στην ψυχή του συζύγου-ποιητή, χωρίς ωστόσο ίχνος μεμψιμοιρίας αλλά με μια θαυμαστή, γεμάτη αξιοπρέπεια και αλήθεια στάση απέναντι στην ούτως ή άλλως οδυνηρή απώλεια.

*Ζωγραφισμένη είναι, είχε πει
Ένας Ινδός στο πρόσωπό της
Η αρρώστια. Σαν προφητεία*

Η βέβαιη μελλοντική απώλεια, η ευθύνη και η συμπαράσταση σε αντίθεση με τη χαρά που έδινε άλλοτε το σώμα της αγαπημένης του, αποτυπώνονται σε δυο αφαιρετικά συγκλονιστικούς στίχους:

*Το σώμα που απολάμβανες
Πρέπει τώρα να περιθάλψεις*

Στο ποίημα «Τίποτα δεν είμαστε», ενώ ξεκινά με τη διαπίστωση

*Τίποτα δεν είμαστε
Μετά από έναν θάνατο
Αιφνίδιο ή μη*

γίνεται σαφές μέχρι το τέλος ότι προφανώς υπάρχει ψυχική ανάγκη να μην ισχύει αυτή η διαπίστωση

*Κάτι κάτι πρέπει να υπάρχει
Οπωσδήποτε να υπάρχει*

Να φύγει μόνη την παροτρύνει στο ποίημα «Εις υγείαν», το οποίο συνοδεύεται από ένα σκίτσο της εκλιπούσης όλο ζωή και εν ευθυμία...

*Κι έπειτα φύγε μόνη
Κι αν τους ακούσεις
Καλό ταξίδι*

*Να σου εύχονται
Στείλ' τους χαιρετισμούς
Μην καταδεχτείς ευφημισμούς*

Ο αναγνώστης γίνεται συνοδοιπόρος μιας πορείας απώλειας, αλλά και της φιλοσοφικής διάθεσης που επιφέρει η συνθήκη αυτή.

Κι ύστερα, έρχεται αντιμέτωπος με τον χρόνο που δεν αναπληρώνεται, όπως και η συνήθεια του μοιράσματος που έχει οριστικά χαθεί:

Δυσαρθρία

*Δε με πληγώνει τόσο
Η αιωνιότητά σου, πια,
Αλλ' ο ελάχιστος εκείνος
Χρόνος που την διαπερνά
Πάντα σου έλεγα τα νέα
Μα πριν τα νεότερα σου πω,
Μου τα αντιγυρίζει
Παραμορφωμένα η ηχώ.*

Αίσθηση προκαλούν τα τρία ποιήματα, οι τίτλοι των οποίων δείχνουν σαν να αναιρεί νοηματικά το ένα το άλλο και τη σχέση με τον χρόνο, και που σίγουρα δεν είναι τυχαία η σειρά που τοποθετήθηκαν στο βιβλίο (σελ. 40, 41 και 42, αντίστοιχα), όπως τυχαία δεν είναι όλων των ποιημάτων.

*Πολύ νωρίς
Ποτέ δεν είναι αργά
Πολύ αργά*

Καθλωτικό το πιο κάτω ποίημα, που καταδεικνύει πόσο στερεύουν οι αντοχές μετά την αντιμετώπιση της ασθένειας και πόσο τρομακτική είναι για τον συγγραφέα η πιθανότητα μιας ανάλογης συνθήκης για τον ίδιο. Πόσο σπουδαία η παραδοχή ότι μπορεί να απελευθερώθηκε εκείνη από τη βάσανο, αλλά ο ίδιος ζει πια με τον φόβο της.

Ελευθερία ή θάνατος

*Η αλήθεια είναι
Πως, εκτός από σένα
Δε μου στέρησες πολλά
Σχεδόν τίποτα
Αν λύτρωσε εσένα
Ο θάνατος
Εμένα μου έδωσε
Ελευθερία
Αλλά για μια στιγμή
Γιατί, με κάθε επόμενη
Από δω και πέρα,
Αντίθετα
Πρέπει να ξαναμετρώ
Ελευθερία ή θάνατος.
Αφού για την αρρώστια
Δεν έχω κότσια*

Αντίθετα, σε επόμενο ποίημα μέσω ερωτήματος, ενώ προσπαθεί να αναίρεσει, την ίδια στιγμή επιβεβαιώνει την πιο πάνω παραδοχή.

*Ο φόβος του θανάτου
Αφού εσύ πεθαίνοντας
Ξεπέρασες το θάνατό σου,
Γιατί πια να φοβάμαι εγώ;*

Κι όταν η υπόσταση παύει να υπάρχει, όταν η φυσική παρουσία χάνεται οριστικά, αυτό που εναπομένει είναι η μορφή στις φωτογραφίες:

Και τη φωτογραφία σου φιλώ, μέχρι να με κατηγορήσουν για ειδωλολατρία.

Όλα τα ποιήματα είναι τοποθετημένα με τέτοιο τρόπο, σαν να αποτελούν ένα ημερολόγιο των βιωμάτων, των σκέψεων και της ψυχικής κατάστασης του ποιητή. Ο αναγνώστης γίνεται συνοδοιπόρος μιας πορείας απώλειας, αλλά και της φιλοσοφικής διάθεσης που επιφέρει η συνθήκη αυτή. Γιατί η εν λόγω ποιητική συλλογή του Θεόδωρου Π. Ζαφειρίου απονέει έντονη φιλοσοφική διάθεση. Μέσα από το βίωμα του ποιητή παίρνουμε απαντήσεις και θέτουμε ερωτήματα για τη στάση μας απέναντι στην προοπτική, τον φόβο και την αντιμετώπιση της απώλειας των αγαπημένων μας ανθρώπων.

Είναι ένας ύμνος στη συμβίωση ετών, στον έρωτα που με την πάροδο των ετών γίνεται βαθιά αγάπη, στη ζωή, που μετουσιώνεται με τέτοιο τρόπο και μεταμορφώνεται σε έξοχη ποίηση, το μοίρασμα της οποίας αποτελεί αναγνωστική ευλογία.

Λείπει

Θ.Π. Ζαφειρίου
Εξώφυλλο: Αλκηστis Μιχαηλίδου
Andy's Publishers
96 σελ.
ISBN 978-960-565-292-0
Τιμή €9,00

Η **Charitini Malissoba** είναι εκπαιδευτικός και αρθρογράφος λογοτεχνίας στην εφημερίδα *Θεσσαλία*.

Άλλα κείμενα:

- **Ελένη Λιντζαροπούλου: συνέντευξη στη Charitini Malissoba**
- **Πέτρος Παπασαραντόπουλος: συνέντευξη στη Charitini Malissoba**
- **Αντώνης Ζαΐρης: συνέντευξη στη Charitini Malissoba**
- **Μάνος Κοντολέων: συνέντευξη στη Charitini Malissoba**